

Dobrá pověst právnické osoby

Ustanovení § 19b občanského zákoníku umožňuje domáhat se, obdobně jako u jména fyzické osoby, u soudu ochrany proti neoprávněnému použití názvu právnické osoby, a to i mimo okruh soutěžních vztahů (§ 19b odst. 1 a 2 občanského zákoníku), jakož i upravuje právní úpravu ochrany proti neoprávněným zásahům do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b odst. 3 občanského zákoníku). Toto ustanovení není užší než ustanovení § 11 občanského zákoníku, upravujícího postavení osob fyzických.

Ustanovení § 19b občanského zákoníku umožňuje domáhat se, obdobně jako u jména fyzické osoby, u soudu ochrany proti neoprávněnému použití názvu právnické osoby, a to i mimo okruh soutěžních vztahů (§ 19b odst. 1 a 2 občanského zákoníku), jakož i upravuje právní úpravu ochrany proti neoprávněným zásahům do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b odst. 3 občanského zákoníku). Toto ustanovení není užší než ustanovení § 11 občanského zákoníku, upravujícího postavení osob fyzických.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1375/2002, ze dne 3.9.2002)

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání zdravotní pojišťovny, zastoupené advokátem, proti rozsudku Městského soudu v Praze z 24.1.2001, sp. zn. 20 Co 389/2001, vydanému v právní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 24 C 1/2000 (žalobkyně zdravotní pojišťovny, zastoupené advokátem, proti žalovaným: 1. MUDr. A. M., zastoupenému advokátem, a 2. akciové společnosti M., zastoupené advokátkou, o ochranu dobré pověsti právnické osoby), tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze z 24.1.2002, sp. zn. 20 Co 389/2001, ve výroku (označeném III.), jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že žaloba proti žalované akciové společnosti M. byla v celém rozsahu zamítnuta. Nejvyšší soud České republiky v uvedeném rozsahu věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení o odvolání žalované akciové společnosti M. proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze 6.6.2001, čj. 24 C 1/2000-36.

Z odůvodnění :

Žalující zdravotní pojišťovna se domáhala žalobou, podanou u soudu 5.1.2000, aby bylo žalovanému MUDr. A. M. uloženo uveřejnit v deníku D. do jednoho měsíce od právní moci soudního rozhodnutí na svůj náklad formou placené inzerce omluvu ve znění: „Omluva zdravotní pojišťovně: Omlouvám se žalující pojišťovně za mou osobou vyřčený a v deníku D. uveřejněný výrok - „Úplatek ve výši kolem tři čtvrtě milionu Kč si vyžádal jistý pracovník zdravotní pojišťovny z P.“ -, který byl otištěn v příloze „S.“, na str. 2, v článku pod titulkem „Jde mi o záchranu nemocnice, říká M.“; rovněž se omlouvám za poškození s tím souvisící dobré pověsti zdravotní pojišťovny, jejich pracovníků a představitelů. Mnou takto vyřčený výrok o vyžádání uvedeného úplatku byl a je zcela nepravdivý a neměl jsem pro něj žádné věrohodné důkazy. MUDr. A. M.“. Žalující pojišťovna se také domáhala, aby žalovanému MUDr. A. M. bylo uloženo zaplatit jí 100.000 Kč do 3 dnů od právní moci soudního rozhodnutí.

Touto žalobou se žalující zdravotní pojišťovna domáhala také, aby žalované akciové společnosti M. bylo uloženo uveřejnit v deníku D. do tří dnů od právní moci soudního rozhodnutí omluvu v tomto znění: „Omluva zdravotní pojišťovně: V deníku D. v pátek 24.9.1999 v příloze „S.“ jsme na straně 2 uveřejnili rozhovor s A. M., lékařem z B. nemocnice, pod titulkem článku autorky I. L. „Jde mi o záchranu nemocnice, říká M.“. Článek se týkal výběrového řízení, na základě jehož závěrů zdravotní pojišťovna uzavírala smlouvy o poskytování zdravotní péče hrazené z prostředků všeobecného zdravotního pojištění, a toto výběrové řízení se týkalo i nemocnice v B. V této souvislosti jsme publikovali výrok A. M. a sice, že „úplatek ve výši kolem tři čtvrtě milionu korun si vyžádal jistý pracovník žalující pojišťovny z P.“. Toto tvrzení o vyžádání si uvedeného úplatku bylo a je zcela nepravdivé a jmenovaný lékař pro něj neměl ani žádné věrohodné důkazy. Proto se omlouváme zdravotní pojišťovně, jejím pracovníkům a představitelům za neoprávněnou újmu na dobré pověsti, kterou jsme zveřejněním tohoto nepravdivého skutkového údaje s difamačním obsahem způsobili. Vydavatel deníku D.“.

Žalovaná akciová společnost M. navrhla zamítnutí žaloby s tím, že uveřejněné sdělení, obsažené v rozhovoru autorky článku z 24.9.1999 se žalovaným MUDr. A. M., které žalující pojišťovna označila za nepravdivé, je tvrzením tohoto žalovaného, který uváděl vždy, že si za svým tvrzením stojí. Článek neobsahoval žádný popis situace, ale jen údaje MUDr. M., učiněné v rozhovoru s ním, který byl veden velmi korektně. Žalovaná akciová společnost poukazovala i na to, že žalující pojišťovna nepodala žádost o uveřejnění tiskové opravy podle tiskového zákona.

Také žalovaný MUDr. A. M. navrhl zamítnutí žaloby s tím, že podle jeho názoru žalobní návrh žalující pojišťovny neodpovídá skutečnosti, jak lze dovodit ze spisu Ministerstva zdravotnictví ČR týkajícího se výběrového řízení na poskytování ústavní lůžkové péče v okrese B. V rozhovoru pro deník D. vyjádřil jen svůj osobní názor na průběh výběrového řízení, v němž došlo evidentně k chybám při charakteristice nemocnice v B. (např. ohledně existence a používání porodního sálu v této nemocnici).

Soud prvního stupně vyslechl v řízení žalovaného MUDr. A. M. jako účastníka řízení, vyslechl svědkyni Mgr. I. L. a konstatoval obsah listinných dokladů, předložených účastníky řízení.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze 6.6.2001, čj. 24 C 1/2000-36, bylo uloženo žalovanému MUDr. A. M., aby do 1 měsíce od právní moci rozsudku zajistil na svůj náklad formou placené inzerce v deníku D. uveřejnění omluvy, a to stejnou velikostí písma u titulku opravy a stejnou velikostí písma u titulu omluvy, jaké byly použity v článku „Jde mi o záchranu nemocnice, říká M.“, uveřejněném 24.9.1999 v tomto deníku. Text uložené omluvy odpovídal žalobnímu návrhu žalující pojišťovny. Žalovanému MUDr. A. M. bylo uloženo zaplatit žalující pojišťovně 20.000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, ale co do další navrhované částky 80.000 Kč byla žaloba žalobkyně vůči tomuto žalovanému zamítnuta.

Uvedeným rozsudkem soudu prvního stupně bylo také uloženo žalované akciové společnosti M. uveřejnit do 3 dnů od právní moci rozsudku v deníku D. uveřejnění omluvy, a to stejnou velikostí písma u titulku opravy a stejnou velikostí písma u titulku omluvy, jaké byly použity v článku „Jde mi o záchranu nemocnice, říká M.“, uveřejněném 24.9.1999 v tomtéž deníku. Text soudem uložené omluvy odpovídal žalobnímu návrhu žalující pojišťovny. Tímto rozsudkem soudu prvního stupně bylo uloženo žalovanému MUDr. A. M. i žalované akciové společnosti M. zaplatit solidárně žalující

pojišťovně na náhradu nákladů řízení 12.300 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že za zásah do práva právnické osoby na zachování dobré pověsti je třeba považovat každé jednání, které je objektivně způsobilé poškodit její dobrou pověst, způsobit újmu na jejím dobrém jménu před jinými subjekty a vyvolávající znevažující dojem. Soud prvního stupně pak dovozoval, že tvrzení o úplatku, který přijal pracovník právnické osoby za účelem zvýhodnění některých subjektů při výběrovém řízení, může citelným způsobem ohrozit pověst právnické osoby a může mít i důsledky pro její prosperitu. Tvrzení žalovaného MUDr. M. o přijetí úplatku pracovníkem žalující pojišťovny (a toto tvrzení měl soud na základě výsledků provedeného dokazování za neprokázané a nepravdivé) je tvrzením difamujícím, když není opřeno např. o odsouzení pro trestný čin úplatkářství. Podle názoru soudu prvního stupně žalovaný MUDr. M. při sdělování svých údajů v souvislosti s rozhovorem pro deník D. nejednal za nemocnici v B., ale jednal sám. V soudním řízení se pak tomuto žalovanému nepodařilo prokázat pravdivost tvrzení o převzetí úplatku pracovníkem žalující pojišťovny ve výši tři čtvrtě milionu Kč. Proto soud prvního stupně uložil žalovanému MUDr. M. povinnost k uveřejnění omluvy, ale také povinnost k peněžní úhradě požadovaného zadostiučinění v přiměřené výši 20.000 Kč. Odpovědnost za neoprávněný zásah do práva na ochranu dobré pověsti žalující pojišťovny spatřoval soud prvního stupně také na straně žalované akciové společnosti M. v uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkajícího se dobré pověsti právnické osoby; této odpovědnosti se nemůže žalovaná akciová společnost vyhýbat poukazem na to, že údaj byl obsažen v článku ve formě rozhovoru se žalovaným MUDr. M. Proto i žalované akciové společnosti M. byla soudem prvního stupně uložena povinnost uveřejnit v jí vydávaném deníku omluvu požadovanou žalobkyní.

Výrok o nákladech řízení byl soudem prvního stupně odůvodněn poukazem na ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

O odvolání žalovaných proti rozsudku soudu prvního stupně rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem z 24.1.2002, sp. zn. 20 Co 389/2001. Tímto rozsudkem odvolacího soudu byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ve výroku o povinnosti žalovaného MUDr. M. uveřejnit omluvu vůči žalující pojišťovně. Změněn byl výrok rozsudku soudu prvního stupně v tom, že byl zamítnut žalobní návrh na zaplacení částky 20.000 Kč vůči žalovanému MUDr. M. Rovněž byl změněn výrok rozsudku soudu prvního stupně ohledně žalobního návrhu vůči žalované akciové společnosti M., a to tak, že tento žalobní návrh byl v celém rozsahu zamítnut. Žalovanému MUDr. M. bylo uloženo zaplatit žalující pojišťovně na náhradu nákladů řízení 6.150 Kč, před soudem prvního stupně, a 2.325 Kč na úhradu nákladů odvolacího řízení, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku. Žalující pojišťovně bylo uloženo zaplatit žalované akciové společnosti M. na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 6.300 Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení 4.575 Kč, také do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku odvolacího soudu bylo uvedeno, že soud prvního stupně si opatřil dostatek skutkových zjištění a ohledně žalovaného MUDr. M. dospěl i ke správnému právnímu závěru. Projednávanou právní věc posoudil také odvolací soud podle ustanovení § 19b odst. 2 a 3 občanského zákoníku; u žalované akciové společnosti posoudil odvolací soud projednávanou právní věc podle téhož ustanovení občanského zákoníku ve spojení s právní úpravou obsaženou v tiskovém zákoně (zákoně č. [81/1966](#) Sb., dříve platném, a nikoli podle pozdějšího tiskového zákona - zákona č. [46/2000](#) Sb.).

Také odvolací soud měl za prokázáno, že ze strany žalovaného MUDr. M. došlo ke sdělení údaje o vyžádání úplatku ze strany pracovníka žalující pojišťovny. Toto tvrzení, způsobilé zasáhnout do dobré pověsti žalující pojišťovny, nebylo v řízení doloženo jako tvrzení, jež by bylo pravdivé. Žalovaný MUDr. M. učinil toto tvrzení, podle názoru odvolacího soudu, jako soukromá osoba, nikoli jako pracovník nemocnice při plnění pracovních úkolů. Proto odvolací soud potvrdil výrok rozsudku soudu prvního stupně podle ustanovení § 219 občanského soudního řádu, pokud šlo o uložení povinnosti tomuto žalovanému omluvit se žalující pojišťovně. Uložení této povinnosti tu postačí, aniž by bylo třeba ještě uložení povinnosti k finančnímu zadostiučinění částkou 20.000 Kč, když tu nebyly zjištěny natolik závažné následky uveřejněných údajů ze strany žalovaného MUDr. M.; v tomto smyslu byl výrok rozsudku soudu prvního stupně změněn podle ustanovení § 220 odst. 1 občanského soudního řádu.

Pokud šlo o odpovědnost žalované akciové společnosti jako vydavatelky deníku, v němž byly uveřejněny údaje žalovaného MUDr. M., poukazoval odvolací soud na to, že údaje byly uveřejněny v periodickém tisku jako výrok dotazované osoby v rámci rozhovoru; tento otištěný rozhovor odpovídal tomu, co žalovaný MUDr. M. na dotazy redaktorky deníku odpověděl. Odvolací soud nesdílel názor, že vydavatelství tiskoviny bezvýjimečně odpovídá za difamující výroky učiněné dotazovanou osobou při rozhovoru; při přímé citaci odpovědi dotazovaného nemůže nést vydavatel, nejde-li o případ mimořádný (např. týkající se hospodářského nebo služebního tajemství), odpovědnost za citované údaje. Z tohoto hlediska je nutno, podle názoru odvolacího soudu, vykládat obsah pojmu „veřejná informace“, užitého v ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. [81/1966](#) Sb. Z tohoto důvodu dospěl odvolací soud k odlišnému právnímu názoru, než jaký vyjádřil soud prvního stupně a změnil proto výrok rozsudku tohoto soudu podle ustanovení § 220 odst. 1 občanského soudního řádu a žalobu žalující pojišťovny proti žalované akciové společnosti M. zamítl.

Výroky o nákladech řízení byly odvolacím soudem odůvodněny ustanoveními § 224 odst. 2, § 142 odst. 1, 2 a 3 a ustanoveními vyhlášky š. 44/2000 Sb.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátu, který žalující zdravotní pojišťovnu v řízení zastupoval, dne 12.3.2002 a dovolání bylo podáno ze strany této žalobkyně u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 10.5.2002, tedy ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 občanského soudního řádu.

Dovolatelka navrhovala ve svém dovolání, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen ve výrocích označených II., III. a VI. a aby věc byla vrácena k dalšímu řízení. Co do přípustnosti dovolání bylo v tomto dovolání poukazováno na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu a jako dovolací důvod bylo uplatňováno, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241 odst. 2 písm. b) občanského soudního řádu).

Dovolatelka zdůrazňovala, že v řízení bylo prokázáno, že tu došlo k zásahu do dobré pověsti žalující právnické osoby. Podle názoru dovolatelky tu došlo tímto zásahem ze strany žalovaného MUDr. M. ke snížení dobré pověsti žalující pojišťovny. Intenzita zásahu spočívajícího v tvrzení o údajném vyžádání si úplatku pracovníka pojišťovny v souvislosti s výběrovým řízením je značná. Proto odvolacím soudem stanovené peněžní zadostiučinění v částce jen 20000 Kč není, podle názoru dovolatelky, přiměřené.

Za nesprávný pokládala dovolatelka názor odvolacího soudu, že vydavatel periodického tisku není odpovědný za zásah do práva třetích osob v tom případě, že zveřejní přímou citaci výroků dotazovaného, i když taková citace obsahuje difamující informace. Podle názoru dovolatelky tu otištění údaje o údajném úplatku lze považovat za zneužití práva na svobodu projevu a svobody tisku. Přitom z provedeného dokazování v daném případě vyplynulo, že si autorka článku o rozhovoru se žalovaným MUDr. M. byla vědoma závažnosti a obtížné prokazatelnosti tvrzení o údajném úplatku, ale přesto došlo k uveřejnění údaje o úplatku v periodickém tisku. Nemůže tu být rozhodné, že při získávání a ověřování podkladů pro uveřejněný článek bylo vynaloženo veškeré profesionální úsilí redaktora. Odpovědnost za zásah do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby je odpovědností objektivní. Uveřejněním tvrzení žalovaného MUDr. M. došlo k faktickému poškození dobrého jména žalující zdravotní pojišťovny, neboť tímto způsobem byly neověřené difamující informace šířeny vůči veřejnosti. Žalovaná akciová společnost, vydávající deník, v němž bylo tvrzení MUDr. M. uveřejněno, k výzvě žalující pojišťovny o omluvu dokonce učinila sdělení, že tvrzení žalovaného MUDr. M. bylo „opakovaně ověřeno“ a bylo odmítnuto uveřejnění omluvy; přitom v průběhu řízení bylo zjištěno, že si vydavatelství deníku bylo vědomo závažnosti údajného tvrzení o úplatku, když přes údaje žalovaného MUDr. M. o osobě, která údajně úplatek žádala, neuveřejnila její jméno a příjmení, třebaže žalovaný MUDr. M. toto jméno autoru článku sdělil.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 1 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož platí tento zákon i na řízení, které bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona (tj. před 1.1.2001), není-li v zákoně č. [30/2000](#) Sb. stanoveno jinak (jako je tomu např. v bodu 15 a v bodu 17 citovaných přechodných ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb.).

Dovolání tu bylo přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (ve znění zákona č. [30/2000](#) Sb.), pokud směřovalo proti výrokům rozsudku odvolacího soudu, jimiž byly změněny výroky rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé.

Dovolatelka vytýkala rozsudku odvolacího soudu, že spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241 odst. 2 písm. b) občanského soudního řádu).

Nesprávné právní posouzení věci může spočívat buď v tom, že soud použije na projednávanou právní věc nesprávný právní předpis, anebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží (viz k tomu z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek text na str. 13/45/).

V daném případě posuzoval odvolací soud projednávanou právní věc podle ustanovení § 19b odst. 2 a 3 občanského zákoníku, které se na tuto právní věc nepochybně vztahovalo a účastníci řízení na toto ustanovení také v průběhu řízení poukazovali. V řízení o dovolání bylo tedy třeba se zabývat zejména tím, zda si odvolací soud toto ustanovení také správně vyložil.

Podle ustanovení § 19b odst. 3 občanského zákoníku platí ustanovení § 19b odst. 2 občanského zákoníku, týkající se neoprávněného použití názvu právnické osoby, i pro neoprávněný zásah do dobré pověsti právnické osoby. Lze se tu tedy odmáhat u soudu, aby se subjekt neoprávněného zásahu zdržel zásahu do dobré pověsti právnické osoby a je možné se domáhat též přiměřeného zadostiučinění, které může být požadováno i v penězích.

V daném případě byla předmětem posouzení ze strany odvolacího soudu v odvolacím řízení zejména otázka, zda uveřejnění nepravdivého údaje o žalující zdravotní pojišťovně, obsaženého v obsahu otištěného rozhovoru s tím, kdo tento údaj sdělil, je či není neoprávněným zásahem do dobré pověsti právnické osoby ze strany vydavatele periodické tiskoviny, v níž byl údaj otištěn. Soud prvního stupně dospěl k právnímu závěru, že „uveřejněním jakéhokoli tvrzení, ať již v článku formou rozhovoru či jinou formou, bere na sebe vydavatel odpovědnost za tvrzení v této formě uváděné a své odpovědnosti se tu nemůže zprostit“. Naproti tomu v odvolacím řízení odvolací soud při aplikaci a výkladu ustanovení § 19b odst. 2 a 3 občanského zákoníku dospěl ve svém rozhodnutí k odlišnému právnímu závěru, že nelze pokládat za správný názor, že „vydavatel bezvýjimečně odpovídá za difamující výroky učiněné dotazovanou osobou i ve formě rozhovoru s ní“. Odvolací soud měl za to, že nelze dost dobře požadovat, aby před publikací rozhovoru redaktor (šéfredaktor, vydavatel) tiskoviny zkoumal, zda uveřejnění určitých údajů o právnické osobě může zasáhnout do práva na ochranu její osobnosti (cti, dobré pověsti).

Při přezkoumávání rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 občanského soudního řádu náleželo tedy odvolacímu soudu v daném případě posoudit, který výklad ustanovení § 19b odst. 2 a 3 občanského zákoníku, zaujatý rozdílně soudem prvního stupně a odvolacím soudem, lze pokládat za více odpovídající slovnímu znění, obsahu a účelu citovaného ustanovení občanského zákoníku.

Ustanovení § 19b bylo do občanského zákoníku vloženo novelou tohoto zákoníku, provedenou zákonem č. [509/1991](#) Sb. Účelem této právní úpravy bylo umožnit, aby bylo možné domáhat se, obdobně jako u jména fyzické osoby (srov. § 11 občanského zákoníku), u soudu ochrany i proti neoprávněnému použití názvu právnické osoby, a to i mimo okruh soutěžních vztahů (viz tuto speciální úpravu soutěžních vztahů v ustanoveních § 44 a § 48 obchodního zákoníku). Na tuto ochranu proti neoprávněnému použití názvu právnické osoby (§ 19b odst. 1 a 2 občanského zákoníku) pak navazuje přiměřená platnost právní úpravy ochrany proti neoprávněným zásahům týkajícím se názvu právnické osoby i pro ochranu proti neoprávněným zásahům do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b odst. 3 občanského zákoníku).

Tato právní úprava ochrany právnické osoby, pokud jde o její název a její dobrou pověst úzce navazuje na právní úpravu ochrany osobnosti, obsažené v ustanoveních § 11 a násl. občanského zákoníku. Příbuznost této právní úpravy je výrazně patrna i ve výčtu jednotlivých prostředků ochrany osobnosti (srov. § 13 odst. 1 a § 19b odst. 2 občanského zákoníku).

V této návaznosti právních úprav ochrany osobnosti a ochrany názvu i dobré pověsti právnické osoby, zakotvených v občanském zákoníku bez výraznější rozdílnosti rozsahu ochrany proti neoprávněným zásahům, lze tedy stěží hledat podklad pro právní závěr, že tu jde o užší rozsah ochrany vůči neoprávněným zásahům, spočívajícím v uvádění nepravdivých údajů způsobilých poškodit vážnost a dobrou pověst právnické osoby. V určitém směru je úprava obsažená v ustanovení § 19b odst. 2 občanského zákoníku i širší než úprava obsažená v ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku, neboť tu např. není stanovena podmínka, že peněžní náhradu nemajetkové újmy lze požadovat jen tehdy, nejeví-li se postačující zadostiučinění v nepeněžité formě.

Jestliže tedy je ustanovení § 11 občanského zákoníku chápáno a vykládáno v praxi soudů tak, že neoprávněným zásahem do práva na ochranu osobnosti je každé nepravdivé tvrzení nebo obvinění,

kteře zasahuje práva chráněná tímto ustanovením (srov. k tomu Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 172, a rozhodnutí uveřejněné pod č. 46/1995 Sbířky soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem), nelze (bez shledání podstatné rozdílnosti v právní úpravě podle ustanovení § 11, § 17 a § 19b občanského zákoníku) přisvědčit názoru, že tato ochrana není dána proti neoprávněným zásahům spočívajícím v zásadně každém nepravdivém tvrzení či obvinění vůči právnícké osobě na rozdíl od osoby fyzické.

Dospěl proto dovolací soud k odlišnému právnímu závěru od právního názoru odvolacího soudu při posuzování odpovědnosti žalovaného vydavatelství deníku za zveřejněné tvrzení, ohledně něhož nebyla v řízení doložena pravdivost údaje obsaženého v otištěném rozhovoru s osobou pronášející toto nepravdivé tvrzení. Vzhledem k této odlišnosti právních závěrů dovolacího soudu ve srovnání s právním závěrem odvolacího soudu, týkajících se úplného zamítnutí žaloby žalující pojišťovny proti žalované akciové společnosti, musel pak dovolací soud uzavřít posouzení výroku rozsudku odvolacího soudu, týkajícího se úplného zamítnutí žaloby žalující pojišťovny proti žalované akciové společnosti (vydávající deník v něm byly údaje uveřejněny) jako rozhodnutí spočívající na nesprávném právním posouzení věcí (§ 241 a odst. 2 písm. b/ občanského soudního řádu ve znění zákona č. 30/2000 Sb.). V tomto smyslu shledal dovolací soud dovolání dovolatelky důvodným, nikoli však v dalším rozsahu podaného dovolání, neboť v tomto dovolatelkou uplatňovaném rozsahu neshledal dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu jako spočívající na nesprávném právním posouzení, pokud šlo o aplikaci a výklad ustanovení § 19b odst. 2 a 3 občanského zákoníku.

Přikročil proto dovolací soud ke zrušení rozsudku odvolacího soudu ve výroku /označeném III./, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že žaloba proti žalované akciové společnosti M. byla v celém rozsahu zamítnuta (§ 243b odst. 2 občanského soudního řádu ve znění zákona č. 30/2000 Sb.). Věc byla v tomto rozsahu vrácena odvolacímu soudu k pokračování v odvolacím řízení o odvolání žalované společnosti M. proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze 6.6.2001, čj. 24 C 1/2000-36.

© EPRAVO.CZ - Sbířka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Blankosměnka](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada](#)
- [Směnečný a šekový platební rozkaz, prominutí zmeškání lhůty \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o dílo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Veřejné zakázky](#)
- [Výklad právních předpisů, přepravní smlouva](#)
- [Smluvní pokuta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zpráva o vztazích](#)
- [Zákaz konkurence](#)